

LOLLUSTE AKADEEMIA

RAIVO TIHANOV

Autori illustratsioonid

Raamatu avaldamist on toetanud Kultuurkapital

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Villu Koskaru

Tekst ja pildid © Raivo Tihanov ja Tänapäev, 2019

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

ISBN 978-9949-85-617-6

1. PEATÜKK

ÕHUS ON MIDAGI-SEDAGI JA ÜKSJAGU TODAGI

Rektor Himmerlich traavis kabinetis ringi nagu näljane isalõvi, kel on söögiaeg ammuilma käes, aga kauaoodatud ninaesist miskipärast ikka veel ette ei anta. Ta oli mees parimais aastais ning oma tõeliselt kirevas elus küll kõike kogunud, ometi suutis ta ikka ja jälle, ühel ning samal ajal ning ühel ja samal põhjusel ühte ja sama moodi endast täiesti

välja minna. Ootusärevus näris näljase hiire kombel rektor Himmerlichi hinge ning ta puhises nagu vana härg, peatudes peale igat traavitud ringi kabineti hiiglaslike akende juures, torkas pea aknast välja ja nuhutas pikalt õhku. Midagi oli tulekul, miskit oli õhus – seda haistis rektor Himmerlich täiesti selgelt ning ta ninasõõrmed paisusid ärevaks ajavaid lõhnu sisse ahmides päratusuurteks.

Tegelikult polnud tal vähimatki põhjust nõndaviisi erutada. Alles eile oli ta tervelt 14,736 sekundi jooksul kõik eesootavat õppeaastat puudutavad asjad oma peas üksipulgi ja peensusteni läbi nämmutanud. Rektor Himmerlich teadis suurepäraselt, et midagi ei saa seegi kord nihu minna, ning just see ajaski teda kõige rohkem närvi. Üllataval kombel oli taoline turvalisus kohutavalt igav ja igavust vihkas rektor Himmerlich üle kõige maailmas. Vihkas natuke ja siis läks see üle. Nagu alati.

Sellisteks puhkudeks oli rektor Himmerlichil varuks terve nippide ja nõksude arsenal. Näiteks õppis ta ükskord igavuse peletamiseks pähe kõigi maailma entsüklopeediate sisu ja kui see tal 29,768 minuti jooksul tehtud sai, siirdus rektor Himmerlich õue müttama. Ta lammutas oma kodumaja jumal teab mitmendat korda kuni vundamendini maha ning enne kui ta tubli ja armas naine Helga arugi sai, olid kaks veel suuremat ning uhkemat maja asemele ehitatud. Mõlemad seejuures ehituskunsti viimase ja eelviimase sõna järgi tehtud – vähemalt nii tundus rektor Himmerlichile endale.

6

Üks neist majadest meenutas hiiglaslikku koprapesa. Et selle tarbeks materjali hankida, võttis rektor Himmerlich maha korraliku metsasalu jagu võsa, mis Akadeemia krundi ühes nurgas vohas. Ühtlasi avanes tal seda tehes suurepärase võimalus katsetada tuttavalt hambaarstilt välja nuiatud

ülitugevaid titaanist hambaproteese, mille halastamatule jõule ja uskumatule tugevusele olid isegi kõige vintskemad käsivarrejämedused tüved sunnitud alla vanduma.

Teine maja sai loodud tühjadest taarakastidest ja ulatus peaaegu pilvedeni. Idee taolisest kolossist oli Himmerlichi vaevanud juba viimatisest kohaliku limonaaditehase küllastamisest saadik, nüüd oli õige aeg see teoks teha. Limonaaditehase direktor, kes oli rektor Himmerlichi kauaaegne semu, püüdis küll abitult väita, et tal oleks endalgi neid kaste väga vaja, kuid kui rektor Himmerlich teda järjest „paber-kivi-käärid“-mängus, mustlasmaadluses ja sõrmkoogu venitamises halastamatute skooridega võitnud oli, muutis oma meelt ja teatas, et tegelikult plaaniski ta kohe-kohe lahtise limonaadi müügiga alustada. Rektor Himmerlich toetas teda täielikult, sest oli kõige lahtise ja avatu veendunud fänn ega sallinud silmaotsaski, et mõnusa joogi nautimiseks üldse mingite pudelite ja avajatega mässama peaks. Pärast rektor Himmerlichi umbes-täpselt 56,624-tunnist loengut lahtise limonaadi kasulikkusest tundis limonaadidirektor siirast ning üle terve keha valguvat rõõmu, et kogu selle kastimajanduse nii lihtsa vaevaga jalust ära saab. Kastide alt vabanenud platsile ehtasid limonaaditehase töötajad rektor Himmerlichi poolt kortsus kempsupaberile kritseldatud projekti järgi kosmodroomi, et saaks hakata lahtist limpsi ka kosmosesse vedama.

Selleks ajaks rassis rektor Himmerlich juba innukalt kaste laduda ega peatunud enne, kui pilvede pehme ja jahe niiskus ta habeme ja uhke vuntsipartii sassi ajas. Lisaks tuli talle veel ka uni peale, kõht hakkas näljast kriunuma ning rektor Himmerlich ronis kribinal-krabinal maa peale tagasi. Taoline ehituskunsti ime oleks võinud vabalt ka ülemaailmse kuulsuse saavutada, kui mitte rektor Himmerlichi armsal

naisel Helgal poleks majapidamises ringi tuuseldades üht neist limonaadikastidest hädasti vaja läinud. Pikemalt mõtlemata napsaski ta mehe kätetööst selle kõige alumisema kasti, mispeale ehituskunsti šedööver piduliku kolinaga kokku kukkus.

Täna seisis rektor Himmerlich oma kabineti akna juures ja silmitses näpuga ninas urgitsedes Akadeemia esist avarat muruplatsi, keset mida tema hiljuti soetatud luksuslik ametiauto mõlema suupoolega reipalt rohtu pugida nosis.

„See oli ikka üks üle prahi ost,“ mõtles rektor Himmerlich ning üle ta näo valgus õnnis ja rahulolev naeratus. „Auto, mis jõudehetkedel perfektselt ja seejuures veel ka nii õnnelikult muru niidab – no paremat investeringut lihtsalt pole võimalik teha!”

Uuel ametiautol oli ka nimi – Lonningertha – ja rektor Himmerlichi arvates ei saanudki ühel korralikul lehmal mingit muud nime olla. Tõele au andes tuli tal Lonningertha endale saamiseks tublisti vaeva näha ning täpselt 56,243 sekundit netioksjonil panustega paugutada. Seepeale said konkurendid hoobilt aru, kellega neil võistelda tuleb, ning olid pikema jututa nõus kibeda kaotushäbi leevendamiseks kõvasti üle poole Lonningertha hinnast rektor Himmerlichile ise ja täiesti vabatahtlikult kinni maksuma. Eriti hea meel oli rektor Himmerlichil aga selle üle, et tal õnnestus taoline fantastiline elukas Üllameelsete Ülikooli rektori nina eest ära napsata. Ta lihtsalt ei sallinud silmaotsaski seda puhevil ja ennasttäis vanamehenässi. Iga kord, kui see tõsiasi rektor Himmerlichile meenus, sulges ta silmad ja hüppas uskumatu väledusega portsu saltosid. Tavaliselt 7628 tükki ettepoole ja 369 taha-poole. Ning siis magustoiduks veel 4302 tükki ettepoole.

Lehm Lonningertha oli kahtlemata tõeline luksusmudel. Tema kiiskavvalge nahk oli nooruslikult trimmis ja selle

all võis kerge vaevata aimata tugevat luustikku ja vägevaid lihaseid. Lonnibertha pead kroonisid võimsad sarved, mille otstes olid kullatud tahavaatepeeglid. Isegi vanamoeline pasun, mis oli sarvede külge kinnitatud, oli kullatud, lehma ninal uhkelt turritavast embleemist ja väljalasketorudest rääkimata. Sadula asemel oli lehma turjal viimase malli järgi disainitud rallitool, milles rektor Himmerlich end nii mugavalt tundis, et jäi sinna kuni oksjoni lõpuni olesklema. Tegelikult mitte ainult niisama laisalt mõnulema, vaid ka lehma erkrohelise lakapuhmaka sees olevat pardakompuutrit näppima.

Kõike seda meenutades hakkas rektor Himmerlichil suu vett jooksuma ning ta oli sunnitud kibekiiresti ämbrit otsima.

Rektor Himmerlich mäletas päeva, mil lehm Lonnibertha peale kõiksugu igavate, mõttetute ja kasutute paberite vormistamist talle lõpuks kätte toimetati, nagu ülehomset. 4,782 ööpäeva kestnud närvesööv ootus sai ühele poole hetkel, kui kuller ta kabineti ukse vahelt sisse piilus.

„Mis see veel ei ole?” ühmas rektor Himmerlich arvuti jõlitamisest puhast kasemahla jooksvaid silmi nühkides ning enda ees laual olevat lillelise paberisse mähitud tillukest pakikest ja kärsitult jalalt jalale tammuvat kullerit kordamööda uurides.

„Teie ost, härra!” ütles kuller ja püüdis rektor Himmerlichi nina alla mingeid pabereid toppida. Ta oli pikk ja pisut nälgunud väljanägemisega luidrik noormees, kelle raske amet ettepoole küüru surunud oli.

„Ja mis pagan need veel pole?” karjatas rektor Himmerlich ja üritas aknast välja hüpata, kuid kuller oli nobe ning sai tal viimasel hetkel natist kinni.

„Palun kirjutage siia alla!”

„Mul kõht ei valuta!” oigas rektor Himmerlich ja püüdis ennast lauasahtlisse peita.

Kuid kuller ei kavatsenudki niisama lihtsalt alla anda. Peale lühikest vaidlemist ja ääretult ägedat rüselemist torkas rektor Himmerlich endale näpu kõrva, kruttis seal veidi ja vedas paberile kõrvavaiguse vonkleva joone.

„Mis see on?” ei suutnud kuller oma silmi uskuda.

„Mis te ise ei arva? Mille moodi see välja ei näe?”

„Allkirja moodi...”

„No vot, aitäh!” teatas rektor Himmerlich rahulolevalt.

Kulleri nägu koosnes paari järgneva sekundi jooksul maailma suurimatest silmadest ja põrandani tõllakile vajunud suust.

„Ma näen, et miski pole teid üllatanud? Uuemad trendid allkirjade põnevas maailmas näiteks?” päris rektor Himmerlich oma teravat pilku kullerisse puurides. „Muideks – halvim, mida te teha ei saa, on mitte viia see toode alla ja maja ees muru peal mitte lahti pakkida!” lisas ta ja hakkas nagu muuseas 564 muu asjaga korraga tegelema.

Kuller seisis nagu soolasammas, paberiga käsi õieli, ja jõlitas rektor Himmerlichi. Too aga ei teinud sellest väljagi ja võttis sujuva muretusega veel 6723 asjaga korraga tegelemise ette. Viimaks hakkas kuller talle närvidele käima ja rektor Himmerlich näpistas teda vallatult kannikast. Kuller kiunatas ja pomises hädiselt: „No tuleb siis midagi või...?”

„Tuleb... tuleb... tuleb...?” korrutas rektor Himmerlich lõuga mudides ja üles lakke vahtides.

„Otsustades porikärbse madala ja suhteliselt ebastaabiilse lennutrajektoori järgi võib ilma igasuguse kindluseta väita, et homme kaunist ja kena ilma ei tule, lisandina paar armsat tornaadot ja keskmiselt katastroofilist maavärinat!

Ülehomme aga... ärge kuulge, ega teil juhtumisi seapõit kaasas pole?" pöördus ta kulleri poole, kes oli käega löönud ja jalga lasknud. Järsku meenus rektor Himmerlichile midagi ning ta tormas akna juurde.

„Jou-jou-jou! Shallallaaa ja kuki-muki! Tšeki biiti, tõmba niiti, näri kriiti, laku pliiti!” hõiskas rektor Himmerlich ja kummardus aknast nii kaugemale välja, et pidi äärepealt alla kukkuma. Tasakaalu viimaks tagasi saanud, kisas ta veel 24,65 minutit kõiksugu seosetuid fraase, kuni õhk kopsudes otsa lõppes, ning vajus siis jõuetuna aknalauale röötsakile.

„Te ei unustanud jootraha ju! Ärge jumala pärast endale headmeelt tehke ega võtke seda enda arvelt! Lähim pangautomaat pole siit otse ja siis kitse turjakarva võrra veidi vasakule ühe vana pärna küljes!” kähises ta, püüdes autoga paaniliselt põgenevale kullerile oma parema jalaga lehvitada, aga see keeldus sõna kuulamast ja rektor Himmerlich pidas targemaks liigest viisakusest loobuda.

Siis märkas ta pakendist vabastatud Lonningerthat, kes harkisjalu keset muru seisis ning teda oma hiidpikki ripsmeid plaksutades uudistas. Peale 16-ndat plaksu seisis rektor Himmerlich juba lehma kõrval ja vahtis loomale lummatult silma. Lonningertha sirutas pea rektor Himmerlichi poole, nii et ta suur niiske nina mehe nägu puudutas. Rektor Himmerlich ajas huuled torru ja oli valmis oma uhiuuele ametiautole maailma kirglikuimat musi andma, kui kellegi luust ja lihast läbi lõikav hääl ta tagasi tõmbuma sundis.

„Himmerlich! Millega sa seal nüüd siis tegeled?” kuulis ta oma kalli naise proua Helga häält, kes seisis, käed sõjakalt puusas, Akadeemia trepil ning kelle üks silm pahaendeliselt tõmbles.

„Selle, teise ja millegagi veel!” piuksatas rektor Himmerlich.

1
2 „Ja mis see „millegagi veel” meil siis seekord on?” päris Helga trepist alla lehma poole marssides nõudlikult. „Uus kooliaasta on ukse ees, õpilased on kohe-kohe siin ja sina miilustad lehmaga! Nagu ma’i tea kes...”

„Ära saa võõraks – see pole minu uus ametiauto,” lausus rektor Himmerlich vabandavalt.

„Las ma ise vaatan,” ütles proua Helga vastuvaidlemist mittedallival toonil ja libistas end lehma kõhu alla nagu kogenu-
nud autoremondimees.

„Veermik paistab täitsa vinks-vonks olevat. Rooliotsad... no on kah nii enam-vähem... Vat see on küll lahe, et nad uue- matel mudelitel lõppude lõpuks summuti kõhu alt ära korista- nud on. Meie kehvas kliimas läheb roostes torude vahetami- sele terve varandus,” tõdes naine asjalikult ning krapsas püsti. Rektor Himmerlich muheles rahulolevalt. Ta teadis, et selleks korraks oli rahu uuesti majas ja et ta suuremast koslepiist ime- kenasti pääsenud on.

Armunult lehm LonniBertha võimsat sarvepartiidi silitades

vuristas rektor Himmerlich oma naisele ühe hingetõmbega ette kogu info nii looma sees peituvast superhüpervõimsast heina ja ohakate toel töötavast 38795-liitrisest sisepugimis-mootorist, ülimumoodsast ja megatundlikust juhtimispuldist kui ka teaduse ja tehnika viimaseima malli järgi loodud veojõukontrolli süsteemist, ilma milleta ei pidavat sellise paueriga ametilehmad üldse teel püsima. Kõike seda oli müügimees talle 3427 korda uuesti ja uuesti jutustanud, mispeale rektor Himmerlich surmväsinud mehikeselt kavalusega komplekti korralikke talvesõrgu kauba peale välja lunis. Tõepoolest – lehma pakendi kõrval muru sees vedeleski neli paari talviseid lamellsõrgu. Kogu selle tehnilise täiuslikkuse ilu ja rõõmu proua Helgale ümber jutustanud ning talle omaselt 597 korda rohkem juurde luuletanud, võis rektor Himmerlich rahuldustundega nentida, et oli tõesti väärt ostu teinud.

Siis meenus talle veel midagi. Rektor Himmerlich marssis lehm Lonningertha tagaotsa juurde ja kergitas looma uhket saba.

„Näedsa, ei ole! Kärakonks! Nii nagu ei lubatud, nii ka pole!”

Proua Helga lõi imestusest käsi kokku ja katsus siis rektor Himmerlichi otsaesist veendumaks, et mehel palavikku pole. Lonningertha ise jälgis kõike tema ümber toimuvat stoilise rahuga ja krõmpsutas rõõmsalt rohtu süüa.

Rektor Himmerlich oli omadega täiesti leilis ja kujutas juba vaimusilmas teiste rektorite kadedusest kiivas nägusid ette, kui ta lehm Lonningerthaga järgmisele konverentsile, koosviibimisele või lihtsalt sõprusvisiidile nende juurde külla sõidab. Ta võpatas, sest tundis, kuidas keegi ta lõuga puudutas.

„Himmerlichike, sa ilastad jälle,” porises Helga ja tupsutas pitsilise taskurätikuga mehe lõuga. „Nagu väike poiss kom-mipoes, no jumala eest...”